

Ψωροκόστενα καίμενη, θά γενής σωστή κοντέσα. . .
βάλτο κάτω τὸ κορφίνι γιὰ νὰ 'δῶ τί κρύβει μέσα.

Κόττα πράγμα πού σαλεύει
καὶ τὸν μουστερὴ γυρεύει.
Νάτος μεταρρυθμισμένος
κάθε νόμος, κάθε κλάδος,
συγκλονίζεται τὸ γένος,
κι' ἐκ περάτων τῆς Ἑλλάδος

ἀλαλάζει τὸσος κόσμος, πού τὸν λένουον στεναγμοί :
εἰβάλτο κάτω τὸ κορφίνι νὰ τὸ 'δῶμε μιά στιγμήν.

Βάλτο κάτω τὸ κορφίνι,
πού σεκλέτιμα δὲν ἀρίνει,
βάλτο κάτω νὰ τὸ 'δῶμε,
κι' ὅλοι τοῦτον τὸν καιρὸ
γύρω γύρω νὰ περῶμε
μὲ Δερβίσιχο χορὸ.

Βάλτο γιὰ νὰ πέρουον κάθο,
καὶ νὰ 'δῶ καὶ κόσμο σκλάβο
μέσα 'στὸ χορὸ νὰ 'μπῆ
καὶ στεφάνια νὰ μᾶς πλέξη . . .
μάσκαλα καὶ γιαραμπί,
τερερέμ, ἀμὰν κι' ἄς φέξη.

Νὰ τὸ μέλλον καὶ παρὸν
τῶν περὸντων μας καιρῶν.
Καὶ τὴν δόξα καὶ τὸν πλοῦτο,
πού τὰ 'πιάσαμε 'στὸ βρόχι,
τῶρα 'στὸ κορφίνι τοῦτο
κι' ἄς τὸ χαίρεται πού 'πῆγει.

Βάρδα νάμπη 'στὴ Βουλή
γιὰ ν' ἀκούση κάθε στάνη
πόσα 'βρίσκει, πόσα κάνει
κι' ἕνας ὅπου δὲν 'μίλει.

Βάρδα νάμπη μὲ τὸ πάσο
νὰ ξεστραβοῦθουον στραβὰ,
καὶ τὴν ἄρπα μου νὰ σπάσω
καὶ νὰ σκούζω παλαβὰ :
εἰ 'Ἐλιεύ, σωτήρες φίνοι,
τὸ κορφίνι, τὸ κορφίνι.»

'Ἐνας τοὺς πάντας κυβερνῶν νὰ μὴν ὑπάρχη μόνος,
μὰ κράτη ν' ἀριθμῆ πολλὰ τὸ κράτος τῆς εὐκλείας,
οὐ τὸν νομὸν τῆς Ἀττικῆς νὰ κυβερνῆς ἐμφορῶς
κι' ὁ Παλασιώτης τὸν νομὸν τῆς εὐτυχοῦς Ἠλείας.

'Ἀρατε πύλας, ἄρχοντας, κι' ἐκίνοι πού πινᾶνε,
κάθε χρτοφυροδίκος κι' ἕνα κούβερνο νάιναι.
Μόνον ὑγεία νάχωμα καὶ τῶν εὐλίχων πλοῦτη
καὶ τοὺς ἐκτός τῶν Ἀθηνῶν ἄς κυβερνοῦν καὶ τοῦτο.

**Ὁ Φασουλῆς πού δὲν γελά
πέρνει τὴν νότα πηδ 'ψηλά.**

Ποίος αὐτὸς πού προχωρεῖ
μὲ τόσην ὀράσεως ὀρμην ;
ὁ προσφιλῆς Βενιαμίν
τοῦ Στρατηλάτου Θεωδωρῆ.

Σὶ λὲν Θεὸ τῆς σιωπῆς
μήπως θυμώσης καὶ τοὺς 'πῆς
κανένα λόγο μὰ φορὰ
γιὰ τόσα κᾶζα σοβαρὰ,
πού κόσμος ἀπορεὶ πολὺς,
μὰ σὺ μαριόλος ἐν 'μίλει.

Γιὰ 'πὲς μου τίποτα κρυφὸ
νὰ 'μὲ διαφωτίσης,
τὸ Παρλαμένο τὸ σοφὸ
δὲν θὰ τὸ ξεκουμπίσης ;
θὰ κάμης πρόσκληση Βουλῆς ;
μὰ σὺ μαριόλος ἐν 'μίλει.

'Ἐστὴν Κρήτη τούτη τὴν φορὰ
Νιζάμης δὲν θὰ μετῆν ;
οἶν τί καινὸν ἐν ἀγορῆ ;
'ρωτοῦν αὐτοὶ κι' ἐκίνοι.
Ρωτᾶ μαζὶ κι' ὁ Φασουλῆς,
μὰ σὺ μαριόλος ἐν 'μίλει.

Πόσα δὲν λέγει τάχατε τοιαύτη σιωπῆ ;
ὅλοι τὰ παραξέρομα κι' αὐτὸς ἂν δὲν τὰ 'πῆ.
'Μίλα μου μ' ἕνα κίνημα, μίλα μου μ' ἕνα σχῆμα,
ὡς εἶδος παντομίμα,
'μίλα μου μὲ τὸ νόημα, 'μίλα μου μὲ τὸ μάτι,
κι' ἐγὼ μὲ τὰ νοήματα θὰ καταλάβω κάτι.

Τι νὰ τὴν κάνω τὴν 'μιλιὰ πούναι 'μιλιὰ καὶ λέει ;
ρήτορες ἄς τὴν ἔχωμε τῆς ἡμέρας ἀγαλλοί.
Τι νὰ τὴν κάνω τὴν 'μιλιὰ
οἶν βλέπω μπόλικη δουλειὰ ;
Τι μ' ὠφελοῦν ρητορικαὶς καὶ λόγια φωραλέα
οἶν βλέπω μεταρρυθμίσι μὲ περικεραλέα ;

Τὰ τώρα καὶ τὰ μέλλοντα τόσο τὰ βλέπιες ρόδινα,
πού ξεφουρνίσεις, καθὼς λὲν, διορισμῶν σωρῶς,
τὰ τρώπαιά σου σιγηλά κι' εἰρηνικά κι' ἀνώδυνα,
κι' ὄχι καθὼς τοῦ Θελοῦ σου τοῦ πολεμοχαροῦς.

'Ὁ σὺ, ποτάμι σιγανὸ, πού δὲν εἰς ἀκούν κι' οἱ φίλοι,
γοήτευε μὲ τὴν σιγὴν αὐτὰ μικρὰ μεγάλα,
κι' ἄλλα καὶ τρεῖς ἄλλα τῶν ἀεθῶν τὰ χεῖλην,
πού διὰ σὲ τὸν ἄλλον ἀνοίγουν τὸσων λάλα.

Συγχαρητήριον Θεοδῶν εἰς ἕνα φίλουον ἡμῶν.

Τοῦ Κανελλιῶτη τῶν «Καιρῶν» τοῦ σφίγγου τοῦ χεῖρι
κι' ἰλάτε βράβεια τοῦ καπερὶ καὶ τῆς γλυκοκουβέντας,
ἀπὸ καρδίας κι' ὁ «Ρωμῆος» τὸν Πίτρον τὸν συγχαίρει,
πού τέλους πάντων ἔγινε κι' αὐτὸς ἀπαλλαγίντας.

Τὸν «Ἀνθρακῶν» ὁ σύγγραμμα τοῦ Φιλαελεῖως,
σπουδαίου συγγραφέως,
πού τόσον κρότον ἔκαμε καὶ στὴν Ἑλληνικήν,
ὁ Μπαδὸς μετέφρασεν εἰς τὴν Ἑλληνικήν,
καὶ τοῦτο τὸν συγχαίρει κατ' ἰσχὴν τιμῆ.
δὴ συγχαρητήριον τοῦ στείλλουον θερμὰ.

'Ἀναγγέλλουον πρὸς γῆουον ἔμφορῶν μαι τῶν φίλων
τὸ Κατάστημα τὸ πλήρες φιλικῶν εἰδῶν παιδιῶν
τοῦ Βασιλῆ Παναγιῶτη καὶ τοῦ Νικαῦ τοῦ Βουρῆ,
ὅπου χέουον κίρημα στίβου κι' ἄμαρῶν τὸ θεορῆ.
'Ἐκεῖ εἶναι τὸ θεορῆς, ἐκεῖ πρῶτη ἐπιλεκτὴ,
ὄρατος Ἐπιτηλεστία, ὀρθοῦς δεκαετού.